

moirer, 4 Bind" opførte. Nu kan man dog ikke negte, at naar den ærede Justitsminister staar i Spidsen for et saadant Bibliothek, som tæller den Art Bærker, saa maa den ærede Minister dele min Mening — eller, rettere sagt, den Mening, jeg har fremsat, der findes i Meyers Conversationslexikon, og deles af mange Andre, nemlig, at dette ikke i og for sig er noget utugtigt Skrift. Hvis ellers nogensinde skærpene Omstændigheder skulle komme i Betragtning, saa maa det dog være i det Tilfælde, hvor Landets egen Justitsminister udbreder den Slags Skrifter, som der her er Tale om. Jeg kan ikke tro, at den ærede Minister kunde undgaa Tiltale af sig selv, skjøndt jeg ikke er vis paa, at han vil tiltale sig selv. Dette var den ærede Justitsministers ene Exempel, og det viser, at den ærede Minister skal tage sig i Vare, eller at man i det Hele taget skal tage sig i Vare for at domme paa dette Punkt. Thi det er jo dog saa, at jeg meget vel kan tænke mig, at et Skrift, som den ærede Justitsminister paa- staar, at Alle ere enige om, at anse for utugtigt, er saaledes, at en Boghandler førte det, fordi han gif ud fra, at dette Skrift ikke kunde anses som i det Hele utugtigt, om det end paa visse Punkter er sibrigt. Men naar det er Tilfældet, hvor kan saa den ærede Justitsminister sætte de arme Boghandlere i en saadan Forlegenhed? Jeg beder altsaa ærede Medlemmer betænke, hvorledes Boghandlerne i det Hele skulde vide, hvilke Bøger de maa føre og hvilke ikke, naar der er anført saadanne Exempler, som en saadan Autoritet, som den ærede Justitsminister maa antages at være paa dette Omraade, kan tage feil af. — Den ærede Minister nævnte et andet Exempel, et Skrift kaldet Sophaen, forfattet af en Frankmand ved Navn Crébillon. Jeg veed ikke, om den ærede Justitsminister hentydede til den franske Original eller den danske Oversættelse, som blev forbudt, og hvis Udgiver blev straffet for 10 Aar siden. Hvis nu den ærede Minister mente den franske Original, som man skulde tro, da han omtalte det i Forbindelse med den udenlandske Litteratur, og det Bern, han maatte have overfor Sortimentsboghandlerne med Hensyn til denne fremmede Litteratur, saa vil jeg dertil sige, at denne Bog vil findes i Studentersamfundets Bibliothek; der findes nemlig denne Forfatters samtlige Bærker. Hvis det nu var Studentersamfundet, der havde dette Værk, saa vilde jeg naturligvis ikke paastaa, at man deraf kunde slutte sig til noget omhelst om dette Skriffs Bessaffenhed; men naar det er Studentersamfundet, som vel

maa være frigjort for alle Angreb og Ansægtelser i den Retning, saa antager jeg, at allerede dette, at det findes i dette Bibliothek, maa være Bevis for, at det ikke forholder sig ganske rigtig med den ærede Ministers Mening, men at den maaste herov paa en Feilhuskning i Diebliffet, fordi han glemte, at Skriftet findes i Studentersamfundets Bibliothek. Jeg har efterset den Dom, hvorved dette Skrift blev dømt, og den synes jeg, er en ret nedslaaende Dom, ikke fordi jeg mener, at det ikke skulde være rigtig at forbyde den danske Udgave af Skriftet — det skal jeg ikke komme ind paa i Diebliffet — men fordi der i den Dom egentlig findes det stik Modsatte af, hvad den ærede Justitsminister sagde. Der findes nemlig der en Udtalelse om, at det er ganske ligegyldigt for danske Dommere, hvorledes dette Skrift i sin Tid opfattedes, om det var Forfatterens Mening i fjærne Tider at forse sig mod Sædeligheden eller ei, om det var hans Ønske at strive utugtigt eller ei. Sagen er nemlig den, at den er skreven af en Frankmand i Begyndelsen eller i Midten af forrige Aarhundrede, og det paa en Tid, hvor det ikke faldt ham ind, at han begil noget Usædeligt. Han imødefom den Tids Smag, den Tone, der herskede selv i de allerhøieste Samsundslag, og han fremhævede de virkelige Forhold, saaledes som de vare den Gang, uden at jeg antager, at han mere end alle Andre spekulerede i en slet Smag. Det antager jeg, at han slet ikke gjorde. Han henvendte sig i Virkeligheden kun til sin Tid. Nu er der ingen Tvivl om, at dette Skrift og mange andre Skrifter af den samme Forfatter findes rundt om hos Sortimentsboghandlerne. Den Art Skrifter oprykkles i overordenlig dyre Udgaver undertiden, og de findes rundt omkring. Jeg vil nu spørge, om altsaa en Boghandler paa Grund af en saadan Dom er forpligtet til for Fremtiden ikke mere at føre den Art Skrifter? Hvorledes skulle de arme Boghandlere nogensinde have tilstrækkelig Sikkerhed for, om et Skrift de føre, er utugtigt eller ei? Den ærede Minister har let ved at sige, at Boghandlerne skulle have tilstrækkeligt Kjendskab til fremmede Sprog og skulle være inde i Kultursprogene. Men selv om jeg vil sætte, at Boghandlerne ere dette, hvorledes skulde det saa være muligt, at en Boghandler kunde læse de Hundreder, ja Tusinder af Bærker igjennem, som hvert Aar sendes ham fra Frankrig, Tydskland og England? Jeg vil slet ikke tale om den indenlandske Litteratur, og det vil jeg saa meget mindre, som den ærede Minister ikke lægger synderlig Vægt paa den, men netop rejser Spørgsmaalet om